

PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura · 29 d'agost de 2011

Acte de comiat
del Molt Honorable Senyor Heribert Barrera i Costa,
president del Parlament de 1980 a 1984

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

DL: B-33982-2011 · www.parlament.cat

El domàs del Parlament amb crespó negre, en senyal de dol per la mort del primer president del Parlament restablert, presideix la façana del palau de la primera institució del país des del matí del diumenge 28 d'agost de 2011.

Dilluns, a dos quarts de deu del matí, s'installa la capella ardent amb la despulla del M. H. Sr. Heribert Barrera i Costa a l'Auditori del Parlament. La capella ardent queda oberta al públic de les deu del matí a les dues de la tarda, i és visitada per més de dues mil persones, entre les quals hi ha les màximes autoritats del país.

L'acte de comiat s'obre a les quatre de la tarda i quatre minuts a l'Auditori del Parlament. El fèretre, cobert amb la senyera, presideix la sala, i és custodiat per una formació de gala dels Mossos d'Esquadra. A la seva dreta, la vídua del M. H. Sr. Heribert Barrera, Sra. Misericòrdia Pellicer; les seves dues germanes, Sra. Angelina i Sra. Rosa Maria Barrera, els seus nebots, altres familiars i amics.

La M. H. Sra. Núria de Gispert i Català presideix la representació parlamentària, integrada pel vicepresident primer, I. Sr. Lluís M. Corominas; el vicepresident segon, I. Sr. Higin Clotas; la secretària segona, H. Sra. Montserrat Tura; el secretari tercer, I. Sr. Josep Rull; la secretària quarta, I. Sra. Dolors Batalla; el president del Parlament de 1999 a 2003, M. H. Sr. Joan Rigol; el president del Parlament de 2003 a 2010, M. H. Sr. Ernest Benach; el president, el portaveu i el portaveu adjunt del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, I. Sr. Oriol Pujol, I. Sr. Jordi Turull i H. Sr. Ramon Espadaler; el president i la portaveu adjunta del Grup Parlamentari Socialista, H. Sr. Joaquim Nadal i I. Sra. Laia Bonet; el portaveu del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, I. Sr. Josep Enric Millo; el president, la portaveu i el portaveu adjunt del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, H. Sr. Joan Puigcercós, H. Sra. Anna Simó i I. Sr. Oriol Amorós; el representant del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, Excm. Sr. Alfons López i Tena, a més d'altres diputats i antics diputats.

També hi són presents, a les primeres files, el president de la Generalitat de 1980 a 2003, M. H. Sr. Jordi Pujol, i la seva esposa, Sra. Marta Ferrusola; l'alcalde de Barcelona, H. Sr. Xavier Trias; el vicepresident primer del Senat i el vicepresident quart del Congrés dels Diputats, Excm. Sr. Isidre Molas i Excm. Sr. Jordi Jané; la vicepresidenta del Govern, H. Sra. Joana Ortega; el conseller d'Economia i Coneixement, H. Sr. Andreu Mas-Colell; la consellera d'Ensenyament, H. Sra. Irene Rigau; el conseller de Salut, H. Sr. Boi Ruiz; el conseller d'Interior, H. Sr. Felip Puig; el conseller de Cultura, H. Sr. Ferran Mascarell; el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, H. Sr. Josep Maria Pelegrí; el conseller de Benestar Social i Família, H. Sr. Josep Lluís Cleries; el conseller d'Empresa i Ocupació, H. Sr. Xavier Mena; la consellera de Justícia, H. Sra. M. Pilar Fernández; el president de la Diputació de Barcelona, Excm. Sr. Salvador Esteve; el secretari general de la Presidència, Sr. Francesc Homs; el vocal del Consell General del Poder Judicial, Excm. Sr. Ramon Camp; el president del Consell de Garanties Estatutàries, H. Sr. Eliseo Aja; el síndic major de la Sindicatura de Comptes, I. Sr. Jaume Amat; el president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, I. Sr. Ramon Font; el president del Consell de Govern de la Corporació

Catalana de Mitjans Audiovisuals, I. Sr. Enric Marín; el president del Consell de la Cultura i de les Arts, I. Sr. Francesc Guardans, i els alcaldes de Lleida i Girona, Im. Sr. Àngel Ros i Im. Sr. Carles Puigdemont.

A la resta de files i dempeus al fons de la sala i al vestíbul del Parlament, altres representats institucionals i d'entitats socials, cíviques, empresarials i esportives de Catalunya i centenars de ciutadans que s'han apropiat al palau del Parc de la Ciutadella per retre homenatge al M. H. President Heribert Barrera.

El presentador (veu en off)

Senyores i senyors, autoritats presents, l'acte de comiat del molt honorable senyor Heribert Barrera i Costa començarà d'aquí a pocs minuts. Per això us demanem que ocupeu els vostres seients i que silencieu els telèfons mòbils i altres dispositius electrònics.

(Pausa.)

Acte de comiat

del M. H. Sr. Heribert Barrera i Costa,
president del Parlament de 1980 a 1984

Senyores i senyors, la presidenta del Parlament de Catalunya. *(La presidenta entra a la sala.)*

(Pausa. La Societat Coral La Badalonense canta El cant de la senyera.)

Té la paraula el molt honorable senyor Jordi Pujol i Soley, president de la Generalitat de Catalunya del 1980 al 2003.

L'expresident de la Generalitat

M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley

Molt honorable presidenta del Parlament, família, familiars, consellers, conselleres, alcalde, diputats i diputades, autoritats, senyores i senyors, permetin-me que, abans que res, expressi molt sentidament el meu condol a la família del president Barrera, i també el meu condol al que durant tants anys va ser el seu partit, Esquerra Republicana de Catalunya.

Amb poques setmanes de diferència han mort dues persones, l'Heribert Barrera i en Víctor Torres, que han tingut en comú, durant molts anys, la militància a Esquerra Republicana, i en comú, sobretot, un catalanisme d'alta intensitat i d'alta qualitat. Han estat els darrers o quasi els darrers representants d'una generació que en Màrius Torres –que no per casualitat era nebot d'en Víctor Torres– va definir bé dient que aquella generació volia bastir, volia construir una ciutat d'ideals. Ho deien així: «una ciutat d'ideals». Fou una generació que va somiar i que va projectar i que va lluitar –que va lluitar, no només va somiar– per una Catalunya lliure com a país i justa amb la gent, una Catalunya generosa i oberta a la fraternitat dels pobles.

No oblidem que l'Heribert Barrera va rebre una molt forta influència del seu pare, en Martí Barrera, sindicalista important de la CNT i no per casualitat conseller de Treball en el Govern del president Macià, i home que va deixar, ell també, en Martí Barrera, un record de polític honest i conseqüent.

L'Heribert Barrera, el president Barrera, ha estat un representant molt digne d'aquesta generació, que ha mort en un moment difícil per al nostre poble –difícil econòmicament i difícil socialment–, amb perill, per tant, que quedin afectats uns dels béns més preciosos que el nostre país ha de preservar, que són la cohesió social i la capacitat integradora i la possibilitat de promoció personal; que ha mort en un moment en què la ciutat d'ideals que ell i nosaltres hem volgut construir podria novament fracassar, com va fracassar aleshores, però que després gent, molta gent –molta gent–, i entre ells, en lloc destacat, l'Heribert Barrera, vàrem, en bona part, reconstruir. A aquesta reconstrucció en Barrera, el president Barrera, hi ha contribuït, primer, amb la seva fidelitat –fidelitat a les seves idees democràtiques i de justícia social– i amb el seu republicanisme i amb el seu nacionalisme.

Li recordo un discurs durant els anys de la Transició en el qual va parlar de «la seva pàtria», que va precisar que era Catalunya; va dir més: «la seva única pàtria» –va dir. Un discurs a Madrid, això, i en un ambient, diguem-ne, difícil. Però també aquell discurs repetit aquí, davant d'una audiència que, per cert, considerava en aquell moment el patriotisme i el nacionalisme com quelcom d'antiquat i de reaccionari, i ell ho va dir.

Al president Barrera, això que el qualificuessin d'antiquat no el va impressionar mai. Era un home de conviccions sòlides i amb una important formació intel·lectual i que havia conegut món, i que sabia història i no només la de Catalunya. I, per tant, les ironies pseudointel·ligents i sovint contradictòries no l'impressionaven. I com que, per a ell, el que realment comptava no era el poder per al qual personalment o fins i tot per al seu partit pogués representar, sinó que el que comptava era la fidelitat als seus principis i la contribució que pogués fer a Catalunya, la seva pàtria, i a la justícia, que volia que impregnés la nostra societat, com que això era així, com que això era el que volia, aleshores, per tant, resistia bé les crítiques i les dificultats. I, per altra banda, no renunciava a la seva manera de ser, a la seva manera de pensar i de parlar i a la seva manera de fer. Això, en una societat sovint poruga, massa dominada pel «què diran de mi», pel «quedar bé», per l'èxit superficial o per l'ansia de poder, això és important.

Tot això ha fet del president Barrera un home fora del corrent, que ha mort en un moment en què la reflexió sobre aquesta seva manera de ser pot ser especialment útil, i reflexionar-hi ens pot ajudar en molts aspectes, però concretament en dos. El primer, Catalunya –ja ho he dit abans– viu un moment difícil, francament difícil, sotmesa a molta pressió econòmica i a molta pressió social i a molta pressió demogràfica. Tot plegat pot repercutir sobre la seva cohesió i sobre la seva convivència. Sotmesa també,

Catalunya, a forta pressió sobre el seu autogovern i la seva identitat. Vivim un moment perillós. No ens enganyem, vivim un moment perillós. En un moment així, el record del president Barrera i la reflexió sobre els seus advertiments, que tots plegats –tots plegats– no sempre havíem sabut calibrar en la seva importància i clarividència, ens poden ser útils.

La reflexió sobre el seu patriotisme, sobre el seu esperit de justícia, sobre la seva insistència que per a ningú no hi ha deures sense drets, ni drets sense deures –no deures sense drets, ni drets sense deures–, tot això, que en ell no eren paraules vanes, sinó expressions d'un compromís vital i profund, tot això ara és més actual que mai. Per tant, ser fidels al seu missatge polític, social i nacional ens podia haver ajudat sempre, però més encara ara en un moment difícil per a Catalunya, «per a la nostra pàtria», com deia el president Barrera, sense complexos.

La mort del president Barrera ens ajuda a pensar sobre una altra qüestió, molt actual. Vivim un temps de gran desprestigi de la política, de la política i dels polítics. Més que mai en un moment així cal fixar-se en aquells que han exercit la política d'una manera positiva, amb esperit de servei a les seves conviccions i als seus ideals, com en Barrera. I he dit «ideals», que és paraula que per a alguns dringa anacrònica; no per al president Barrera, que ha estat home d'ideals, íntegre i èticament –èticament– exigent; exigent amb la gent, també, però sobretot exigent, èticament, amb ell mateix, i enemic total de la demagogia i enemic total de l'engany. I, a més, ha tingut dues qualitats importants, que a alguns els pot semblar que no ho són, d'importants, però ho són: la pulcritud i el senyoriu.

El president Barrera era un senyor. Ha estat dur, va ser dur en el debat més d'un cop, més d'un cop ferreny en la seva argumentació, però senyor, pulcre i respectuós. No va ser barroer. Ara hi ha massa barroeria en la nostra vida pública. Si avui la política vol recuperar el prestigi, la política i els polítics, si volen recuperar el respecte de la gent, cal que es fixin en exemples com el del president Barrera, que tots ens hi fixem.

President, de jove vares assumir un compromís, de molt jove, amb el país, amb la justícia social, amb la llibertat dels homes i els pobles i amb la de Catalunya. Ho vares poder fer i ho has pogut mantenir durant setanta-cinc anys, pel cap baix. Ho has pogut mantenir durant tant de temps perquè eres home de valors sòlids i consistents, no líquids, de valors sòlids i consistents, dels que duren, dels valors que duren; també en això has estat un exemple.

Gràcies, per tant, amic Barrera, president Barrera, pel que la teva vida ha tingut d'exemplaritat humana, política i cívica.

(Aplaudiments.)

El presentador (veu en off)

A continuació, es projectarà el discurs inaugural que féu el molt honorable senyor Heribert Barrera i Costa

amb motiu de la sessió constitutiva de la primera legislatura del Parlament de Catalunya restablert.

(Es procedeix a la projecció del vídeo.)

«Senyores i senyors diputats, permeteu-me unes breus paraules, en primer lloc, de regreïament, en nom de tots els companys de la Mesa provisional i en el meu propi, per la confiança que ens heu conferit. En particular, jo us estic molt agraït per aquest alt honor, i us asseguro que tractaré de ser-ne digne. Compliré i faré complir el Reglament, faré que siguin respectats els drets de tots i cadascun dels diputats i els drets de tots els grups parlamentaris, i, en el que depengui de mi, amb la interpretació del Reglament que aquesta cambra haurà aprovat, intentaré la màxima flexibilitat i la màxima amplitud en tots els casos. No obstant això, vetllaré perquè els debats es desenvolupin amb la serenitat i dignitat que han d'escaure al Parlament de Catalunya, perquè, senyores i senyors, tenim una gran tasca i una gran responsabilitat davant nostre.

»En aquests moments, quan podem dir que de veritat la democràcia es reprèn a casa nostra, el país té els ulls fets en tots nosaltres, i fora de Catalunya també es considera fins a quin punt Catalunya serà digna d'aquesta voluntat d'autogovern que hem proclamat durant tants anys. Hem de fer entre tots que Catalunya sigui realment un model i paradigma, i jo diria que l'èxit o el fracàs de la nova etapa democràtica a tot l'Estat depèn en bona part de nosaltres. Hem de ser dignes també de tota aquesta llarga història de la nostra terra, en primer lloc del Parlament del 1932, la tasca del qual va ser tan important, malgrat les difícilíssimes circumstàncies en les quals va haver de treballar. I, més enllà dels segles, hem de ser dignes de les nostres Corts Generals, d'aquesta llarga sèrie de Corts Generals que, del segle XIV al segle XVIII, van representar la primera forma de la democràcia a casa nostra. Les de Barcelona, l'any 1706, foren les darreres; després vingué ja la guerra, el Decret de Nova Planta, i durant més de dos segles Catalunya no tingué representants directes que fossin els intèrprets i els rectors dels seus destins.

»Aquest Parlament, senyores i senyors diputats, ha de començar a bastir la Catalunya dels nostres somnis, i per a fer-ho necessitem l'ajut i l'esforç de tots. Com deia aquest matí l'honorable president senyor Josep Tarradellas, cal que Catalunya estigui unida, i és només si realment la Generalitat, i en primer lloc la seva màxima institució, aquest Parlament, sap treballar per tots els catalans, per tots els catalans sigui quin sigui llur origen, que realment podem portar endavant la nostra tasca. Cal que aquest Parlament no decebi ningú, que tothom s'hi senti autènticament representat i que, treballant per tots, treballi, en definitiva, per Catalunya.

»Aquest matí, el nostre president d'edat, Josep Maria Pòblet, ha dedicat un record a tots els que, en un moment o altre, a l'interior de Catalunya o a l'exili, presidiren el darrer Parlament, l'elegit el 1932. Això m'estalvia ara de repetir-ho. Però jo no voldria acabar sense recordar tants i tants companys de lluita que no han arribat a veure el final d'aquesta llarga nit que ha

durat quaranta anys, que ens han deixat quan tot just apuntava l'alba o que no han pogut aconseguir aquest migdia de joia, que haurien hagut d'ésser aquí amb nosaltres, que hi haurien estat molts d'ells segurament, si la mort no se'ls hagués endut massa aviat. Seria massa llarg intentar fer-ne una llista. Permeteu-me només citar dos noms, el de Joan Sansa i el de Josep Pallach.

»Senyores i senyors diputats, aquests buits ens fan la tasca més feixuga, però tenim un nord: garantir la llibertat i el benestar dels catalans, recuperar per a la nostra nació la sobirania perduda. Espero i confio que aquest Parlament farà passes decisives vers aquest objectiu. Endavant, doncs, per Catalunya, i a la feina!

»La propera sessió, d'acord amb el nostre Estatut d'autonomia, tindrà per objecte l'elecció presidencial, i tindrà lloc abans de deu dies. Els senyors diputats seran convocats personalment.

»S'aixeca la sessió. *(Forts aplaudiments.)*

»Visca Catalunya lliure! *(Veus de "Visca!")*»

El presentador (veu en off)

Escoltem tot seguit la interpretació de peces musicals de Bach, Albinoni, Mozart i Schubert.

(Pausa. Aplaudiments.)

Clou les intervencions la molt honorable senyora Núria de Gispert, presidenta del Parlament de Catalunya.

La presidenta

M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

President Pujol, president Rigol, president Benach, membres del Govern, vicepresidenta del Govern, presidents dels grups parlamentaris, membres de la Mesa, digníssimes autoritats, en primer lloc vull expressar, en nom meu, de la Mesa i del conjunt de la cambra, unes paraules de sentit condol a la vídua del president Barrera, la Cori; a les seves germanes, Angelina i Rosa Maria; a les seves nebodes i nebots, i a la resta de la seva família, al seu entorn d'amics i a Esquerra Republicana de Catalunya, partit en el qual va militar i que va dirigir i representar amb tanta lleialtat i tant compromís.

Al mes juny, a Lleida, enterràveu un altre diputat republicà, en Víctor Torres, molt vinculat vitalment al president Barrera. Precisament el president Barrera hi va definir en Víctor Torres com «un home intel·ligent que ha tingut una vida perfectament coherent i fidel a les seves idees i al partit». Aquestes paraules avui prenen encara més cos, perquè es poden repetir pensant en el president Barrera.

Aquesta tarda, en aquest acte de comiat del qui fou el primer president del Parlament de Catalunya d'engà de la recuperació institucional del nostre autogovern, no puc estar-me d'afirmar que vivim un dia molt trist per la pèrdua del president Barrera, però que hem de saber fer una passa més enllà i afirmar, amb una admiració sincera i entranyable, que la trajectòria no solament parlamentària, sinó també política i cívica del president Barrera ha estat tan llarga i fecunda que

podem concloure que la seva vida no ha estat endebades, pel seu testimoni lúcid i generós al servei de Catalunya.

En aquest sentit, i tal com afirmava el president de la Generalitat en el comunicat que va emetre ahir, és un moment de celebrar una vida plena al servei de la nostra pàtria i un mestratge que tindrà continuïtat en el temps. Ara que el president Barrera ha mort, perdem la gran persona i el gran polític que va ésser; una persona ferma, sòlida, íntegra, respectuosa i tolerant, de fermes conviccions, i un gran polític que va treballar incansablement per Catalunya, amb abnegació patriòtica. Però amb la seva absència guanyem per sempre el referent i l'espero per a seguir avançant, individualment i col·lectivament, per una Catalunya plena.

El record, l'homenatge i el reconeixement de qui va ésser el president Barrera i de la seva obra ens permeten, així mateix, fer un acte d'afirmació del Parlament de Catalunya, que va presidir tan dignament en la primera legislatura de la Generalitat recuperada, i també d'expressió del nostre orgull envers una institució que representa el poble de Catalunya i el seu irrenunciable dret a l'autogovern.

Durant tres dècades hem garantit la continuïtat democràtica, institucional, al servei de la nació, al servei del país. Els qui han tingut i tenim la responsabilitat i l'honor de presidir el Parlament de Catalunya som persones de diferents orígens i condicions, ideologies i tarannà, però amb una sintonia en allò essencial: l'estimació profunda al país i la voluntat de representar-lo en la seva rica pluralitat. Som, com els diputats i diputades, els exdiputats i exdiputades, persones amb voluntat de servei públic, amb compromís, amb encerts i errors, però que mereixem un respecte, lluny de la caricatura i de la banalització a les quals massa vegades s'han sotmès l'activitat política i parlamentària i els seus actors.

Avui, en aquest acte de comiat, en la persona del president Barrera, el poble de Catalunya, mitjançant els seus representants, honorem els diputats que encetaren el camí fa tres dècades, després de la llarga nit franquista. Som on som gràcies a ells i a qui els va liderar amb tanta dedicació i estimació al país: el president Heribert Barrera.

Miquel Coll i Alentorn, Joan Reventós, Joaquim Xicoy i, ara, el president Barrera. El simple esment dels presidents del Parlament que ja no tenim físicament entre nosaltres commou profundament, superant fronteres partidàries. Ens en queda el mestratge i el testimoni: les parets d'aquest Palau del Parlament contenen impregnades tantes lliçons seves de democràcia, de dignitat, de servei al país en unes condicions extremes, ben exigents i difícils. Sempre en serem deutors. Quin gran privilegi haver compartit l'espai d'història concreta que ens ha pertocat i el mínuscul territori per a viure-la, tal com deia Miquel Martí i Pol.

El president Barrera va ésser una peça destacada d'aquella generació de catalans i catalanes que, tot enllaçant generacionalment la Generalitat republicana i l'actual, i enfrontant-se frontalment i abnegadament a l'adversitat, han viscut per salvar-nos «els mots», tal

com escrivia en Salvador Espriu, però també el nostre dret, la nostra cultura i la nostra dignitat nacional, i que no han defallit en la seva voluntat de retornar-nos «el nom de cada cosa, perquè seguíssim el recte camí d'accés al ple domini de la terra».

La Catalunya del segle XXI n'ha de guardar una perenne memòria, però sobretot ha de tenir ben present que el millor homenatge que pot fer a tanta vida consagrada a Catalunya i a les nostres llibertats individuals i col·lectives és perseverar en la feina diària per la Catalunya que anhelaven i que va ésser motor de la seva vida i dels seu compromís vital: una Catalunya rica i plena. En tots els àmbits –el de la política, però també en totes les dimensions de l'activitat cívica–, hem de «fer caure espigues d'or» d'una manera compromesa i pacífica, per tal d'assolir noves cotes de progrés social i nacional per a Catalunya. I hem de fer-ho amb la convicció, amb l'ambició i amb la perseverança que va exhibir el president Barrera, al testimoni del qual li escoltem tant i tan bé aquells versos del Miquel Martí i Pol que diuen: «Posem-nos / dempeus altra vegada i que se senti / la veu de tots solemnement i clara. / Cridem qui som i que tothom ho escolti. / I en acabat, que cadascú es vesteixi / com bonament li plagui i via fora!, / que tot està per fer i tot és possible.»

Amb la solemnitat i amb l'emoció que corresponen a actes com el d'avui, i en nom dels que han estat diputats i diputades d'aquest Parlament, en nom dels actuals diputats i diputades, i m'atreveixo a dir que també en nom dels qui vindran, us vull donar les gràcies, president Barrera, pel vostre testimoni de servei a Catalunya i a les llibertats. Quan teníeu possibilitats de dedicar-vos a l'activitat científica, on excel·líeu, o a una lucrativa carrera professional, va triar la via perillosa i compromesa de l'activisme polític, de la implicació en la primera línia de la governació del país, perquè volíeu per a Catalunya la plenitud nacional i la justícia social. Sapiguen que la vostra vida no haurà estat endebades, perquè heu deixat ben nítid i ferm un missatge de perseverança, d'integritat i d'intel·ligència al servei d'uns ideals als quals us va consagrar.

El poeta Màrius Torres deia: «Això és la joia –ser un ocell, creuar / un cel on la tempesta deixà una pau intensa. / I això és la mort –tancar els ulls, escoltar / el silenci de quan la música comença.» En aquest moment de traspàs, ara que heu tancat definitivament els ulls, només resta dir-vos que descansau en pau, president Barrera, i que sapiguen que la vostra petjada ha estat fonda, més fonda del que mai us haureu pogut imaginar.

(Aplaudiments.)

El presentador (veu en off)

Com a cloenda de l'acte de comiat, s'interpretarà *Els segadors*, himne nacional de Catalunya.

(La Societat Coral La Badalonense canta Els segadors.)

(Algú diu: «Visca Catalunya lliure!» Veus de «Visca!» i «Independència».)

La família del president Barrera us agraeix l'assistència a aquest acte i dóna el dol per acomiadat. Us preguem de restar dempeus als vostres llocs per a retre honor i expressar el darrer comiat al molt honorable senyor Heribert Barrera i Costa.

A tres quarts de cinc de la tarda i sis minuts acaba l'acte. La presidenta i els familiars acompanyen el fèretre fins a la sortida del Parlament.

El M. H. Sr. Heribert Barrera i Costa és enterrat al cementiri de Reus.

